

HØJDEPUNKTER PÅ ISRAEL

– TUREN 7. – 21. JANUAR 2014. I DIALOG MED ÆRKEENGEL METATRON.

Rejseforløbet.

For mig var det et mirakel og en kraft præstation at stå op kl. 03 om natten og køre til Ålborg lufthavn; dog var det ikke lykkedes så fint uden min kære mand – min organiske GPS. Afrejsen denne gang lærte mig, at fordi jeg aftenen før gik tilstrækkeligt tidligt i seng (kl.20) lykkedes det mig faktisk for første gang, før en rejse, at slappe af og falde i søvn!

Jeg fik en god vinduesplads i flyet, foran vingen og nød at studere /tegne det græske øhav, før vi passerede Cypren og den moderne storby – Tel Aviv, og den gamle by – Jerusalem med sine sandstensfarver i forening med organisk grønt!

Et glimt af Det døde Hav og Jordans bjerge i strålende solskin – blå og rosa – en fryd for øjet og stærkt for sjælen!

Negev ørkenen og Arava ørkenen med sine sletter og pludselige dramatiske bjergformationer.

Min første tanke: Dette er gammel havbund, ja, hele dette område bliver også i nutiden overskyldet af vandet fra bjergene i november-december. De tydelige flodspor ses fra luften!

Vi lander pludseligt – midt i ørkenen – og kører gennem den en time, oplever den vekslende rytme mellem det aldeles flade flodslette- landskab og voldsomme, dramatiske sandstensbjerge i smukke former, eroderet af vindens kræfter.

Hvor fantastisk timet, først at se ørkenen fra luften og derefter kører i den! Tak for det! Solen forsvinder bag Jordans bjerge og de skifter fra rosa til lilla. Hvor smukt, hvor stærkt! Vi suger tavst skønheden ind, nærende for sjælen!

En civilisation – en by – viser sig, i tusmørket opstår et hav af glimtende lys! **Vi er ankommet til Eilat**, en by, der strækker sig 6-7 km langs kysten til Det røde Hav, grænsende op til Jordan og Ægypten. Byen består af store imponerende og smukke hoteller, en gågade langs med stranden med skønne, eksklusive butikker (byen er taxfree område) med designtøj, smykker og et væld af restauranter.

Vi er sultne og spiser det nærmeste sted – **en israelsk restaurant – Le Boulevard**, som vort hotel anbefaler os. Her møder vi en israelsk/jødisk kultur. Bordene er omsluttet af bløde lædersofaer. Vi får dejlig tomatsuppe. Ved siden af os sidder to par i 70erne i livlig samtale. Jeg gætter på universitetsfolk, venner, som har kendt hinanden gennem hele livet. Pludselig støder et andet par til. De omfavner hinanden og kysser luftkys på kinderne. Energien stiger, glæden er stor, mændene ler og klapper hinanden på ryggen og går til disken med kager. Der bestilles kager og kaffe, mens kvinderne taler hyggeligt sammen i synlig sammenhørighed. Jeg betagedes af denne åbenlyse hjertelighed, blottet for konventioner, ren væren ud fra hjertekræfter.

Det var mit første indtryk af indbyggerne i den by, i det land, vi nu boede i. Her følte mig hjemme, og jeg gav udtryk for det over for tjenerne, som troede vi var jøder, idet de talte hebræisk til os! Hvor sjovt! Den første uge spiser vi her til aften og føler os hjemme!

Flere gange på vor rejse blev vi spurgt om vi var jøder! Mit svar kom prompte: Ja, i et tidligere liv levede jeg her som jøde! I Eilat er det mørkt kl. 18 og mørket er en oplevelse for sig. Der er tændt projektørlys alle vegne, der lyser op ad alle de høje palmetræer og tværs over gaderne er der hængt kugle- eller stjerneformede ”julebelysning”. Hotellerne er også oplyste. Det gav en hel speciel stemning i de let kølige aftner.

Jeg var taget til Eilat for at svømme og hvilken ubeskrivelig glædelig overraskelse at opleve, at vandet faktisk var varmt! Solen skinnede varmt og **jeg svømmede i – Det røde Hav** – tre gange den første dag. Et af turens højdepunkter var unægtelig følelsen af skønt sommervejr den 7. januar!

Hele dagen skulle vi nyde denne tilstand af nydelse på krop og sjæl. **En dame på stranden spørger mig, om jeg ønsker fodmassage?** Øh, jeg har ikke lige penge med...hun vil gerne komme til hotellet senere. Udmærket, jeg var også stiv i nakken efter gårdagens konstante kik ud af vinduet, så **jeg bestilte massage på nakke og ryg kl. 18.**

Den massage var effektiv, for jeg var behagelig afslappet bagefter og temmelig groggy dagen efter. Det plejer at være et godt tegn på en god massage behandling for mig!

Nede på stranden fortalte hun om sig selv, at hun havde rejst hele verden rundt og på kurser fået folk til at improvisere musikalsk. Jeg fortalte hende om mit ønske at svømme med delfiner, hvorefter **hun beskrev hendes egen oplevelse med delfiner:** Hun havde været sammen med sin familie, og så havde hun sunget ude i havet: Come dolphins, come to me! Mens hele familien lo ad hende. Delfinerne kom til hende, og alle tog de billeder af delfinerne, men der kom ingen billeder af delfinerne i deres kameraer, fordi de havde leet af hende. Hun sagde, at kontakten til Gud var brudt, fordi de havde leet af hende.

(Efter jeg kom hjem igen fandt jeg på mit skrivebord et notat med en **vejledning til Israel-turen: Vær lydhør over for alle de hjælpemidler du får på din vej!** Jeg havde glemt notatet på rejsen, men forstod hvad meningen var, da jeg læste det igen derhjemme).

I **samtale med en israeler**. Næste dag 9.1. ved tusmørke efter min lange svømmetur og hurtig omklædning, fordi det bliver hurtigt køligt, kommer en ung mand hen til mig. Jeg tror han spørger, om jeg er svensker og jøde? Samtalen handler om Israel og den megen religion. Han siger, Israel er et frygteligt sted at leve, der er så megen sort og tung energi grundet den ortodokse jødedom og islam. Jeg udtrykte, at jødedommen er udtryk for en retrograd proces og at det jødiske folk vil blive et lykkeligere folk, når de forlader den gamle religion. Han mente, at de individer, som ikke selv evner at skabe deres eget åndelige univers, har brug for en autoritet til at "styre sig" og søge ind i eksempelvis islam, ortodoks jødedom eller ortodoks kristendom. Vi var enige! Han sagde: Man må vågne op om morgenen og føle sig som en baby, gør du det? Du er kristen? Ikke konventionel kristen, svarede jeg, og jeg følte mig provokeret, fordi jeg følte han satte mig i bås...

Han selv finder sin glæde i Krishnas budskab.

Min konklusion inden vi skiltes: at det drejer sig om at skabe balance/harmoni mellem vores sjæl og det uden for vores sjæl: mellem det øvre og nedre (kropsmæssigt og i forholdet himmel og jord) og mellem det indre og ydre (mennesket og universet).

Tænk, det forstod han og vi skiltes som gode venner.

Siden sommeren 2013 har jeg skrevet i dialog med Ærkeenglen Metatron.

Jeg stiller mine spørgsmål og får hans svar, mens jeg skriver!

10.1. (næste dag) ved stranden skrev jeg til Ærkeenglen Metatron.

Hvad var meningen med mødet med den unge mand?

Metatron: Han fik dig til at være til stede og opgive din protestfølelse. Jeres konklusion, at det vigtigste er at finde harmoni mellem det indre og det ydre og det øvre med det nedre – er den egentlige mening med mødet med den unge mand!

12.1. går jeg langs stranden, jeg vil rekognoscere området for at finde gode steder at opholde sig i fred og ro! Jeg går ud på en mole, som går langt ud i havet. Folk står og fisker på molen, og jeg ser en del vilde katte i alskens farver og størrelser. Der er sat skåle frem på molen til mad og vand til kattene, men skålene var tomme. Inde i byområdet ses også vilde katte, og en enkelt dag stank det slemt af kattedpis.

En mand tiltalte mig på hebræisk, men jeg afviste ham ved at give udtryk for at jeg ikke talte hebræisk. Han fulgte efter mig både ud til molen og væk derfra igen. Jeg må indrømme, at jeg følte mig forfulgt...! Så jeg trissede hjemad til den befolkede strand...

Senere på dagen skriver jeg til Ærkeengel Metatron: Hvorfor henvendte den mand sig til mig – var han ude på noget? Jeg var total afvisende, fordi jeg tænkte han var ude på at score mig som enlig kvinde.

Kære Helenemaria. Slip dine fordomme, han var enlig mand og ensom og følte sig tiltrukket af din forvirring og trang til at beskytte en kvinde – han var ikke ude efter dig som person, han ønskede at optræde som beskyttende mand. Han følte sig stødt over din afvisning. Husk min besked til dig, at du bringer viden om kosmos ned gennem mennesker, dyr og materie! Du var også ængstelig for kattene, og således blev de skræmte af dig. Du glemte at sende din kærlighed til dem, så de blev hjulpet.

Husk din mission, hvor end du befinder dig og glem dine fordomme!

Andre væsener har brug for din kærlighed.

Hvil i dig selv – afbalancér din sjæl i dit legeme gennem din vejtrækning.

Mange tak for dine ord! Kærlig hilsen Helenemaria

Om eftermiddagen skriver jeg til Ærkeengel Metatron: Hvad er det bedste jeg kan gøre for at få kontakt med delfinerne, og for at jeg kan få det bedste ud af min dykkertur i morgen?

Kære Helenemaria.

I morgen får du en mulighed for at lære at være i nuet – at have tillid til, at livet bærer dig uden at du behøver at have kontrol over det! Åben dine glædeskanaler og oplev verdenen i havet. Delfinerne vil hjælpe dig, hvor end du befinder dig i verden. Deres bevidsthed er ikke kun knyttet til havet. På strandbredden i morgen kan du forberede dig på at møde nogle af dem. – Øv dig på balancen mellem sjæl og krop gennem din vejtrækning som nævnt før.

13.1. Turen til Dolphin Reef. 10 minutters bustur fra hotellet.

Ankom lidt i kl. 12. Min dykkertid var bestilt til kl. 14. Jeg fik den flyttet til kl. 13. I den næste time ville jeg kontakte delfinerne. På en gangbro ude i vandet, hvor de første 3-4 meter var afskærmet med net, stod jeg og så ned i vandet.

En delfin kommer og stiller sig foran mig. Umiddelbart strækker jeg armene ud skråt ned foran mig som et V med håndfladerne ud mod delfinen i en healende bevægelse. Jeg undrer mig over denne gebærde, er så bevæget og rørt og siger kun hej, hej... velkommen! En meget stærk kraft mærker jeg komme ud af mine arme og mit hjerte mod delfinen. Den dykker og stiller sig igen foran mig 4-5 gange. Og den ser på mig! På en måde er jeg rykket lidt ud af mig selv, fordi dens tilstedeværelse virker så stærkt på mig!

Samtidig er jeg helt til stede, idet jeg taler til en lille dreng, (dansk dreng med sin far) ca. 2-3 år ved siden af mig, om delfinen. Han begynder at juble og huje af lykke, og delfinen dykker op foran ham og laver sjove lyde, først fløjtelyde og så pruttelyde, og vi ler alle sammen. Det var helt tydeligt, at delfinen gik ind på den lille drengs frekvens og således ville lave sjov med lydene for at gøre ham glad!

Kl. blev 12, og det var tid til fodring af delfinerne. På tre runde platforme af træ ude i vandet indfandt tre fodremestre sig på tre forskellige steder med hver 2 spande med fisk og 2 "jernklokker" med individuelle lyde til hver enkelt delfin. "Jernklokkerne" blev stukket ned i vandet og ringlet med, og straks kom to delfiner på plads, stående på hver side af fodremesteren. Skiftevis eller samtidigt fik de en fisk smidt ind i gabet. Fodringen tog få minutter, hvor efter de tomme spande blev vist delfinerne, så de kunne se at de var tomme og derefter skyllet.

På et tidspunkt stak en af delfinerne hovedet op til den kvindelige fodremester og gav hende et kys på munden. Efter en tid, hvor delfinerne boltrede sig i vandet satte hun sig ned ved kanten af den runde platform, og en delfin kom hen for at lade sig kæle for... på hovedet, på kroppen og ikke mindst på halefinnen, dens vigtigste organ og derfor dens visning af størst tillid! De synger af glæde eller laver sjove lyde fra deres åndehul på nakken. Hun vinkede til den, og den vinkede tilbage med den ene finne. Det var helt utroligt at opleve delfinens hengivelse til menneskets kærtegn. Kun de ansatte, som delfinerne genkender, må røre dem. I havet optræder menneskene på delfinernes præmisser! Det gælder på gangbroen og som fremmed i dykkerudstyr.

Jeg dykker med delfiner. Jeg havde aftalt at møde på dykkerudstyrs- bureauet 12.50. En mand, som jeg troede var min instruktør, kom og tilbød at hjælpe mig med at få min våddragt på. Han forklarede imens, at han var fotograf; jeg sagde, at det var min første tur som dykker, så jeg ville gerne have lidt privatliv og ikke fotograferes! Det lo vi lidt over!

Jeg og en anden dykker elev blev på land instrueret i dykkerteknik -og sprog: Først skulle vi, når vi kom ned i det dybe (6-8 meter) få udjævnet trykforskellen ved at klemme på næse og puste forsigtigt. Tilmed skulle vi være obs. på hele tiden at holde læberne sluttet om mundstykket, ellers ville der trænge vand ind i munden. Vandet kunne komme ud igen ved at trykke på forkanten af mundstykket. Vi skulle også tænke på at holde os vandret i vandet og holde hånden på brystet og ikke røre delfinerne. Dykker sproget består af to tegn: at alt er i orden vises ved at forme et O med højre pege – og tommelfinger, vil man op vendes tommelfingeren opad. Man holder instruktøren i hånden med venstre hånd, højre hånd holdes i ro på brystet, når der ikke gives tegn.

Så indfandt min instruktør sig, en stor stærk mand og han læssede den utrolig tunge iltflaske (med atmosfærisk luft) på min ryg, spændt godt fast med remme. Med svømmefødderne i hænderne vraltede (kun jeg vraltede som en pingvin, på grund af den tunge last på min ryg) vi ned til strandbredden. Jeg husker, at jeg sagde til ham: Måske skulle vi fortælle delfinerne, at de i dag får besøg af en mærkelig fisk! Han lo og sagde, at det var ok!

(Billedet foroven er taget dagen efter ved aftenstid) Vi gik ud, til vandet nåede mit bryst. Så skulle vi tage vore svømmefødder på, først mig, mens han holdt mig, og så hans. Dernæst mundstykke og svømmebriller. Heldigvis forsvandt nu, af logiske grunde, tyngden fra min ryg, og vi gennemgik endnu en gang sikkerhedsreglerne, inden han bad mig lægge mig vandret ned i vandet. Her havde jeg allerede afmonteret den "reflektoriske knap": jeg gjorde fromt, hvad jeg fik besked på, og alt gik som det skulle! Godt nok gik al koncentration i de første minutter til at holde munden lukket. Det lykkedes ikke, da den første delfin kom...man smiler uvilkårlig, når man ser en delfin! Så sendte min instruktør mig strenge miner og tegn om at lukke munden! Jeg mistede al tidsfornemmelse under vandet – en mærkelig følelse af tidløshed!

En delfin kom straks hen til ham og han kært tegnede den på ryggen, den blev hos ham det meste af tiden. Bagefter fortalte han, at delfinen var hans ven! På et tidspunkt nede i vandet kom en delfin op på min side, ganske tæt og fulgtes med mig. Jeg kikkede ned på den. Dens hud er glat som silke og fuld af ar efter kampe med andre han-delfiner. Jeg var ikke sikker på om den rørte mig, jeg kunne ikke mærke det på grund af våddragten. Et kort øjeblik var vi omsluttet af en delfin for oven og for neden, sådan føltes det i al fald!

Så var de alle væk igen, og jeg så skibsvrag, sribede fisk i gule og blå farver, pink søanemoner og de andre dykkere. Fotografen var i sving med at fotografere delfiner og dykkere. Pludselig nærmede vi os havbunden og jeg tænkte, at det var vildt at komme helt ned, men så var det bare bunden af stranden vi var svømmet hen til og lektionen var forbi! Jeg var skuffet over, at der allerede var gået 45 min., og samtidig var jeg pære stolt af mig selv, at jeg rent faktisk havde overlevet og gennemført en aktion, som jeg hele mit liv havde udelukket som en mulighed for mig. Længslen og behovet, som i den senere tid var opstået, for at være tæt sammen med delfiner gjorde, at jeg overvandt min skræk for at komme under havet og dybt ned i det! Tak kære delfiner!

Min instruktør bad mig skylle min våddragt under bruseren og efterlade den der. I min våde bikini gik jeg direkte ned til stranden ved siden af det indhegnede stykke hav, hvor dykningen forgår, og svømmede i håb om igen at møde delfinerne på den anden side af indhegningen. Jeg opdagede, at der var sket noget nyt med mig, idet jeg blev ved med at svømme længere og længere ud på det dybe vand ganske frygtløs! Jeg havde en vidunderlig ro i mig og en usigelig glæde og følelse af overvindelse! Jeg talte højt til mine søde, elskede delfiner, takkede dem for at de var der for mig! Jeg så en af dem på den anden side... de blev igen fodret.

Fem gange om dagen fodres de, og om aftenen og natten jager de selv i havet uden for indhegningen, også om dagen, hvis de har lyst. De kan frit komme og gå som de vil! Længe svømmede jeg frem og tilbage i havet...

Senere lige før lukketid, og der ikke var andre mennesker på gangbroen, talte jeg med hende, som jeg havde set fodre de to delfiner på platformen. Hun fortalte, at når delfinerne ikke har lyst til at lege og kommunikere, så bliver de bare væk. De er født her og føler sig trygge. De har deres frihed og tager den, når de har behov for den. Pludselig, mens vi taler, springer tre delfiner højt op i luften og lander med nogle gevaldige plask. De forårsager en kæmpe bølgegang, så vi må klamre os til stængerne på gang broen.

Det var helt tydeligt, at delfinerne ville vise, at der skulle ske noget dramatisk, og nu skulle der opføres teaterforestilling! Hun fortalte, at delfiner elsker bølger, og at det er derfor de springer. Ja, det tør siges! Også når de store skibe kommer, svømmer de ud, for at opleve bølgerne fra skibene. Jeg oplevede deres optrin som en hilsen fra dem, fordi vi netop stod og talte om dem. **Delfiner kommunikerer med os mennesker på deres helt egen måde!**

Det fik jeg også bekræftet dagen efter, hvor min mand var med i Dolphin Reef. Når vi stod alene, uden andre mennesker omkring os, og han fløjtede til en delfin, kvitterede den med at plaske med halen! Det gjorde den flere gange i træk. Jeg havde ikke lige set det nummer før!

Efter hjemkomsten til Danmark arbejdede tanken stadig i mig, om delfinen rent faktisk havde rørt ved mig i havet! Jeg spurgte derfor Ærkeenglen Metatron om det. Hans svar lød:

Kære Helenemaria. Ja, den ”læned sig ” lidt op af dig og gav dig det du trængte så meget til: – at lukke op for dine kærlighedskanaler og dermed din selvtillid. Ja, den rørte ved dig, der hvor du havde dragten på dig.

H: Hvorfor mærkede jeg ikke berøringen fysisk?

M: Fordi jeres kroppe smeltede sammen til én, mens det skete.

H: Mærkede min instruktør noget specielt – så han det?

M: Ja, han mærker og ser det meste af det, der sker, dog uden at lægge mere i det, end det som er naturligt: glæde ved udfoldelsen. Hans ansvar er stort, så han har nok at gøre under havet. Dog, "berøringen" hjalp også ham – derfor mødte du ham også næste dag, og I hilste hjerteligt på hinanden.

I min **forberedelse til turen til Jerusalem**, beder jeg Ærkeenglen Metatron om hjælp (jeg skriver her fragmenter fra min dialog):

I dag gælder det forberedelser til Jerusalem i morgen. Hvordan forholder jeg mig bedst på turen – hvordan oplever jeg bedst dét, jeg skal opleve?

Jeg beder om tegn på at jeg er bærer af Maria Magdalene kraften og at det ikke bare er indbildning. Min fantasi er jo livlig – men samtidig levn fra tidligere livs klarsyn. Hvorfor er jeg stadig en tvivler? Nej, inderst inde i min sjæl tvivler jeg ikke, det er bare så stort at fatte!

Kære Helenemaria.

Intet er for stort for dig!

Nu bruger du bare din praktiske sans i dag (.....) I Jerusalem slapper du bare af, jo mere du spænder af og skaber balance ved hjælp af din vejtrækning – desto mere info om dig selv og din tid i Israel får du ind i din bevidsthed. Ikke søge efter noget, det kommer selv til dig! Lad være med at reflektere, lad indtrykkene gå én vej. Dog, husk på: Ingen fordomme mod de ortodokse – de ved ikke bedre – send dem din kærlighed, og den vil skabe forandring!" Bare gør det og du vil se! Jeg takkede Ærkeengel Metatron for hans ord.

I nærheden af Jerusalem kørte vi forbi flere beduin lejre. Et ret trist syn!

Det første syn af Jerusalem gjorde et stort indtryk på mig: Synet af det bakkede landskab med de grønne vækster og de gule sandstenshuse mod den blå himmel rørte mig til tårer. Jeg kendte det jo igen! Nyt, men alligevel gammelt! Jeg prøvede at forblive rolig og bruge min vejtrækning til det!

Dødehavsrullerne, det vil sige de ældgamle værker, har jeg studeret gennem 20 år. At se dem i originaler i denne ejendommelige hvide bygning var selvfølgelig stort, men belysningen dårlig og jeg havde glemt mine briller...en større oplevelse var det for mig engang at se fragmenter af rullerne på tv i ordentlig belysning.

Yad Vashem Museet skal man opleve i Jerusalem. En dreng på 10-13 år stod med høretelefoner foran billeder af børn, der blev vist som film, mens han konstant rokkede fra side til side. Jeg spurgte ham, om han hørte musik...nej, han hørte efter beretningerne i høretelefonen. Var hans rokken frem og tilbage hans måde at tackle situationen?

Alles ansigter i museet var forstenede! Jeg hørte på videoer mange jødernes autentiske beretninger fra deres tid i KZ lejre, hvordan de var tvunget til at samarbejde med nazisterne og bl.a. trække guldtænderne ud på de jødiske fanger.

Efter at have besøgt grædemuren på sabbatten, hvor jeg som kvinde var henvist til kvindesiden, skriver jeg til Ærkeenglen Metatron:

Jeg føler, at jeg spredte kærlighed til mange – og at jeg ingen fordomme (næsten ingen!) udsendte over for de ortodokse. Jeg følte nærmest medlidenhed med dem og det liv, de vælger at leve!

M: Du kan spare dig din medlidenhed, de lever et liv, som de selv vælger. Alle er frie til at følge religionen eller ej. De, der følger den, er glade og harmoniske og føler tryghed bag alle deres leveregler, som de ikke selv evner at skabe. Ja, du sendte megen kærlighed – bølger af kærlighed ud mod de bedende kvinder og de danske par!

Soldaterne åbnede du med dit budskab – en ny dimension, som nu arbejder videre gennem hele den israelske hær – så at sige – ud fra det homøopatiske princip.

Din mand gjorde også en stor forskel!

Det drejer sig ikke om at få talt med ”så mange som muligt”, som man skulle tro – derimod at få mødt de rigtige modtagere, som lader budskabet gå videre.

Husk, de sagde tak – mange gange!

Din samtale med den unge mand ved jordbærboden var vigtig også!

I var på lige fod – og det har sat noget i gang hos ham og hos dig – gå efter det og det vil lykkes!

Ja, gå nu i seng og hvil ud efter to fantastiske dage. Godnat!

På Oliebjerget, ved Grædemuren, ved Yad Vashem Museet og over hele Jerusalem vrimlede det med soldater og alle steder kom vi i samtale med dem.

På Oliebjerget stod de i store grupper og fik informationer.

Vi kom i snak med to amerikanske unge mænd, som havde valgt at aftjene deres værnepligt i den israelske hær. Vi fik at vide, at rekrutterne i dag var samlet i Jerusalem til en ceremoni, hvor de

skal aflægge ed om at forsvare Israel. Ikke længere eden som tidligere: Never, again Masada! (Israelerne lægger tryk på Ma).

Så tit vi kunne, roste vi hver for sig soldaterne for deres arbejde med at forsvare deres land: "I skal vide, at der er rigtig mange i verden, der værdsætter jeres arbejde. Det I gør for jeres land, gør I for hele verden. I kampen mod islam! Islam er en cancer for verden!" Med andre soldater gik vi videre i samtalen: "Lykkes missionen for Israel, lykkes den for verden! Ja, det er sandt, aldrig vise svaghed over for islam. Stå fast ved, at Israel er jeres land, fordi Jeres historie går 3-4000 år tilbage i historien! De seneste arkæologiske fund beviser det! Og det israelske folk har skabt/ opbygget det, der i dag hedder Israel." Når vi skiltes, kunne vi fornemme, hvordan soldaterne henvendte sig til andre soldater og indbyrdes talte videre, mens de så efter os! De smilede og så glade ud! Alle havde sagt tak og værdsat vore budskaber. For os en befrielse – ingen politisk korrekthed! Vi var på bølgelængde!

Med den unge soldat ved jordbærboden talte jeg om palæstinenserne, som i grunden hører til i Jordan, og at det dybest set er Jordans ansvar at tage dem tilbage, men Jordan har i sin tid smidt dem på porten, fordi de laver ballade og gider selvfølgelig ikke tage dem tilbage. Stadigvæk mener jeg, at det er Jordans konge, som skal løse problemet ved at give palæstinenserne et stykke land af Jordan i forlængelse af noget af Vestbredden ind mod Jordan. For at det kan lykkes, må der lægges pres på Jordan. Hele verden må stå sammen om Israels eksistens! Den unge mand mente, at det kun er sværdet, der kan løse problemet, hvortil jeg svarede: jeg kan ikke kæmpe med sværd, men med ord – til erkendelse af, at dialog og forståelse af problematikken i Israel er en sag for hele den vestlige verdens lande. Vi blev enige om, at begge former – kamp ved hjælp af sværd og ord – er nødvendige.

Smoothie-manden, som hver dag lavede en stor smoothie til os i sin frugtbod, sætter sin lid til den israelske hær: "Jeg stoler på den, fordi den har vist, hvad den kan!"

Alle unge mænd og kvinder har udtjent deres værnepligt, så de ved, hvad de taler om! For mænd varer militærtjenesten 3 år, for kvinder 2 år!

Ved graven

Jeg har altid for mit indre set synet af Kristus i graven – ét rum med Kristus liggende i midten. Da jeg stod ved den fysiske grav, kunne jeg genkende gravens indgang og dens klippeinteriør!

I dag er gravens rum delt af et gitter. Det forstyrrede min oplevelse.

Graven var oprindeligt ejet af den jødiske adelsmand og Kristi discipel Josef af Arimathæa. Han bad den romerske statholder Pilatus om tilladelse til at tage Kristus ned af korset og lægge ham i sin egen grav, en ny grav, hvor ingen endnu havde ligget. Han fik tilladelsen og lagde Kristus i graven. Kvinderne var med til at lægge Kristus i graven og salve hans legeme.

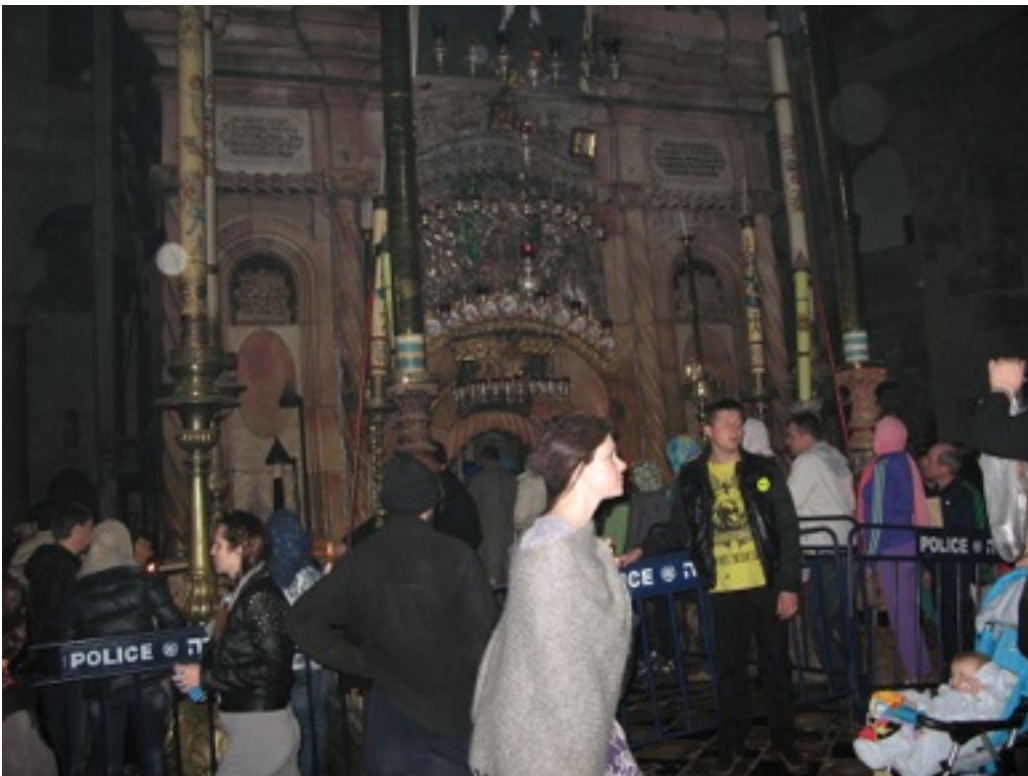
De to udhuggede lejer, som man ser i graven i dag var tiltænkt Josef af Arimathæa og hans hustru ved deres død, men adelsmanden gav altså sin egen grav til Kristus! Ved graven havde jeg igen følelsen af at være fuldstændig til stede og alligevel lidt ude af kroppen, som om bevidstheden ligesom skulle fordøje tilstedeværelsen af materien=graven.

Gravkirken var et forfærdeligt sted for mig at være! Dog, ét maleri af Kristus med tornekrone, omsluttet af et hvidt klæde, hang højt oppe under loftet og gjorde et dybt indtryk på mig. Maleriet viste Kristi tilstand af dyb ro – efter hans død! Jeg tror, maleriet befandt sig i den armenske kirke, efter de skrevne skrifter rundt omkring at dømme.

Jeg havde ikke i forvejen studeret dette "kirke-museum", kun at mange forskellige kirker var bygget sammen, oven på og neden under hinanden. Vi gik derfor rundt i "kirkerne" uden at vide, hvad vi så. På en bænk betragter vi en lang kø, som stod og ventede på at stikke hovedet ind et sted, hvor nogle mente, at Kristus skulle være blevet begravet. For mig giver dette ingen mening!

Det sidste jeg ser i Gravkirken er en sten, som folk sidder og gnider på. Jeg sætter mig også ned og betragter folk. En ældre kvinde maser hektisk med en klud; hun gnider og lægger derefter kluden på sin pande. Jeg spørger hende med et smil, om hun kan mærke noget ?....Hun nikker og bliver rørt! En præst i lang kjole knæler ned ved siden af mig og tager fligen af sin præstekjole og lægger på den glatte sten, som udsender en særlig duft.

Jeg spørger også ham, og han ser forskræmt på mig og flygter bort. Lidt efter står han på den anden side af stenen og fotograferer stenen og måske mig! Jeg finder en serviet i lommen og gnider også på stenen. Tænk, om den kunne gøre gavn?!

(Kejser Konstantin sejrede over Roms Kejser Maxentius i 312 e. Kr. Natten før sejren så han i en drøm et kors oppe mellem skyerne og hørte en stemme sige: "In hoc signo vinces", (I dette tegn skal du sejre). Derefter anbragte han Kristi monogram på sit banner og lod sine soldater male korsets symbol på deres skjolde. Konstantin følte sig i taknemmelighedsgæld til den kristne Gud og begyndte at understøtte den kristne kirke ved at give den rang af statsreligion. Han lod sig kristne såvel af åndelige og som af politiske grunde. **Hans mor, Kejserinde Helena**, lod sig også i sin sene alder kristne.

Som sejrherre over Palæstina måtte Kejser Konstantin også forholde sig til kristendommens ophavsland. Han bad derfor sin mor Helena om at rejse med sig til Jerusalem. Der overlod han sin mor inspektionen af opførelser af kirker på ethvert sted, der havde haft betydning for Kristi liv. Selv opførte han, foruden kirker ved Betlehem og på Oliebjerget, **Den konstantinske Basilika i Jerusalem – 45 meter lang – stødende op til en atriumgård med både graven, rester af Golgataklippen og cisternen.**

Efter den mundtlige tradition mente man, at Kristi kors (samt de to andres) på Langfredagen, inden solnedgangen og sabbatten, var blevet smidt i en cisterne, nær Golgata og ligget gemt i næsten 300 år under slagter efter Jerusalem's ødelæggelse og ombygninger.

Helena nærrede et stærkt ønske om at finde Kristi kors og indledte en eftersøgning af denne cisterne i Jerusalem. Moderne forskning bekræfter, at Kejserinde Helena fandt cisternen og korset i 326 og at korset blev opstillet i Basilikaen i 300 år, indtil det blev fjernet af muslimerne. (Kilder: Korset som levnadsmotiv. Kvinnoøden i samband med Golgatamysteriet. Af Uwe Lemke. Bokforlaget Fenix). **Den konstantinske Basilika** hedder i dag **Alle Nationernes kirke**.

Lige ved siden af kirken ligger Getsemane Have, hvor Kristus bad for verden, inden han blev arresteret. I haven findes gamle oliventræer, hvis rødder er over 2000 år gamle. Under oliventræer var det, at disciplene faldt i søvn i stedet for at bede med Kristus.

Jeg havde det ikke godt ved at færdes i **den gamle bydel med boderne**. Der var en masse junk til salg og tung energi, så den materielle del på det sted i Jerusalem blev ikke et højdepunkt!

Den tunge, mørke energi løftes af mødet med en smuk lille dreng, som kom hen til mig og solgte mig en harmonika-folder med billeder fra Grav-kirken eller snarere kirkerne. Jeg takker drengen, og han blev glad for sine 5 Shekel! Og samme sted ved jordbærboden blev samtalen med den tidligere soldat et kæmpe løft og gav mig energien tilbage!

Et absolut højdepunkt var turen ned gennem Negev ørkenen langs med Det døde Hav og besøget i Ein Gedi kibbutzen. Ein betyder kilden, Gedi betyder ged. Her badede vi i Det døde Hav, 419 meter under havets overflade – en særpræget oplevelse! Jeg lærte her at flyde, idet jeg overgav mig fuldstændigt til havets element. Mudderbadet fyldte mig med skælmeri: Til de omkring stående sorte kroppe sagde jeg: Nu er vi alle lige! Ja, svarede en ung jøde, det løser alle problemer! Og vi lo alle lystigt! Efter mudderbad og bad i Dødehavet gik jeg i den 60 grader varme svovl pøl. 15 år yngre bliver man, siges det! Jeg havde følelsen, at jeg kun var krop uden hjerne!

Der er tilknyttet en fabrik, som laver AHAVA produkter. Ahava betyder kærlighed på hebræisk og er navnet på de præparater, som udvindes af Det døde Havs mineraler og mudder; et koncentrat af samme kaldes for Osmoter og er indeholdt i alle produkter, der produceres i fabrikken ved kibbutzen Ein Gedi, vidunderlige produkter til menneske kroppen. Nogle er tilsat planteekstrakter. Produkterne er uden parabener, SLS/SLES, er testet for allergi, ikke udsat for dyreforsøg, produceret uden petroleum, syntetiske ingredienser eller GMOs. Kun råmaterialerne: Det døde Havs vand, mudder og salt er anvendt, godkendt af Ecocert, en uafhængig organisation for europæiske standarder.

Jeg brugte en del tid på at vælge nogle produkter i deres butik, men da jeg skulle betale, ville mit visakort ikke gå igennem på grund af sabbatten, som var begyndt. Altså fik jeg ingen varer! Jeg fik de samme produkter i Eilat og endda billigere! I Eilat kunne de dog ikke give mig den vigtige info om produkterne, som jeg fik i Ein Gedi butikken. Det var et gode, men en dask kunde i Ein Gedi butikken sagde: Du køber for mange penge, tillader jeg mig at sige! Det havde hun ret i, det gav mening at blive bremset af mit visakort. En hovedløs handling i AHAVA-butikken efter 3 bade i Det døde Hav!

Rejsens sidste dialoger med Ærkeengel Metatron.

Dagen før afrejsen hjem til Danmark sidder jeg igen som de andre dage på mit bestemte sted nede ved stranden, før turisterne indfinder sig for at bade og sole sig! Og jeg skriver til Ærkeengel Metatron:

Kære Ærkeengel Metatron.

Er der noget her i Eilat, som jeg har overset og som har betydning for mig/os, noget som jeg kan lære af? På vore sidste dage her?

Kære Helenemaria.

Det vil komme til jer – I er jo frie og kan gøre hvad I synes er spændende og godt for Jer!

Ja, vi kommer og velsigner dig, når du har øje for os på himlen!

(Jeg skal lige indskyde her, at jeg forinden det sidste udsagn fra Metatron havde set det mest ubeskrivelige og skønne skue på himlen i form af engle formationer, som fyldte 180 grader af himmel- cirklen. Jeg skyndte mig at tegne det storslåede syn. Jeg ser tit engle på himlen!)

H: Tak for Jeres velsignelse! Hvem viser sig for mig?

M: Det er mig i midten – Metatron. Ærkeengel Gabriel til højre sammen med Ærkeengel Rafael og Ærkeengel Michael omslutter os alle!

H: Er det set fra min vinkel?

M: Ja, selvfølgelig – alt hvad vi fortæller dig – er sagt til dig – tilpasset din bevidsthed!

H: Jeg beder Jer af mit hjertes dyb om at velsigne Israel og hjælpe folket med at finde livsbalancen og hjælp til konflikten mellem jøder og muslimer=islam.

Er en ny krig nødvendig for at få fred mellem Hamas og Israel?

M: Ufreden findes i menneskenes hjerter, som må gennem en forvandlings -proces for at leve sammen som brødre og søstre, der ikke ønsker at slå hinanden ihjel.

Krig findes ikke længere på fysisk plan. – Det er spild af ressourcer og energi at føre materiel krig.

H: Hvordan skal Jordens mennesker lære at forstå det?

M: Gennem samtale og skrift.

Din indsats har været stor og kan stadig blive større, efter at du har åbnet for os. Hold dig endelig ikke tilbage, vi er der altid for dig – og kan give dig informationerne, du behøver i din videregiven til menneskeheden!

H: Gør mine børn det samme?

M: De har alle deres at se til, og når de hver især er modne til deres opgaver, bliver de fuldbyrdet. Husk, at jeres familie har særlige opgaver at udføre!

H: Mange tak for alle hjælpende ord! Kærlig hilsen Helenemaria

Den sidste dag og aften tager jeg billeder i Eliat.

21.1. på vej til lufthavnen.

Vi sidder i flyet og skal hjem. Alt er gået godt for os i lufthavnen. Så får vi at vide af piloten, at der ikke er tilsluttet strøm til en af jetmotorerne, og han forklarede os, hvad der var at gøre for at få maskinen funktions klar!

Vi ventede og ventede, og luften blev mere og mere tæt og varm!

Der går ca. 2 timer, og vi har flere gange spurgt, om de ikke kan lukke dørene op, fordi folk er ved at blive dårlige, og jeg siger til min mand: Du må gøre noget! Og han gik ud og talte med personalet som læge og fik dem til at åbne døren. Lidt efter fik vi alle lov til at gå ind i den israelske terminal igen og strække benene. Efter en halv time var flyet klar til afgang, og vi fløj igen over de skønne ørkener, Jerusalem, Tel Aviv og Haifa oppe nordpå. Og jeg sagde farvel til mit andet og nye fædreland!

I ventetiden havde jeg skrevet til Ærkeengel Metatron:

Vi beder om, at vi må komme sikkert hjem med dette fly. Der er problemer med det! Løser de ansvarshavende disse problemer?

Kære Helenemaria.

Hellere lidt længere ventetid og alle tingene fungerer, end at der bliver løbet nogen risiko bare for at overholde tidsplanen.

H: Ja, det blev sådan! Tak!

Et lille barn græder hele tiden og vil ikke sove. Alle er temmelig berørte af det og kan ikke hvile. Hvad kan jeg gøre?

M: Prøve at abstrahere fra det og ikke give det energi – så falder hun i søvn – tænk på noget andet!

H: Ja, det lader til at hjælpe! Tusind tak for din hjælp på rejsen!